

tegrants de la Coalició hi empenyem nostra paraula d'honor.

Creiem parlar prou clar perquè ens senti bé qui ens hagi de sentir. I tant-debò que tot això que's diu si guin fantasies, i que cada hu sàpiga acomodar-se, amb tota tranquil·litat, davant el fallo suprem del poble.

Nosaltres som i serem sempre respectuosos com el qui més; nosaltres sentim per a nostres adversaris la consideració deguda, i jamai la nostra edució política ens permetrà rectificar aquests principis. Però l'instint de conservació pot posar-nos a voltes en desacord amb la nostra voluntat; i si s'ens obligués a que ens domini l'instint de conservació, la culpa del què passi no seria pas nostra.

Per amor al districte i per tota altra classe de consideracions desitgem de tot cor que els fets no donin crèdit al que ha arribat a nostres oïts, obligant-nos a omplir aquestes quartelles.

O S A

Al señor don Paret Pineda

Director, substituït d'en Camillo fideuero, de la "Gente de Aora"

Presente

Sabras compañero mío que per fèrsefa ves devo acudir al palence velando por los afueros de la moralitat i buenas costumbres ¿ma entiendes? E llegado, en su diario, uns versos a San Antonio del Pue co que en mirarlos, el puerco se tornará rojo, mira tu como zerán. la se ce rescurrirás como un *lilmac* cualesquiera, diciendo ce no rebisas loriginal i ce como no sabes aritmética això de contar los bersos te viene mui grande. Pero ombre de Dios, encarrega lofici a nel señor Diputado Riba ce parece un fenómeno de la jometría dons per sumar *multiplica* i no seciyoca de gaire.

No samoine Paret amigo si me veo desobligado a publicar unos *Rims*—ya mespliecará com se menga això—deguts al serbell de un «Apit» fresc ce tengo al hort de casa aont y tinc estalada la Redanció del Demócrata.

Alanta Paret.

JOAN BRUNET

Directór de paga del Demócrata

El "tinglado" electoral dels regionalistes

Emparant-se en el partit conservador, els regionalistes han lograt muntar a Catalunya un tinglado electoral que els permet aparèixer com representants de important sector de l'opinió pública. La natural afinitat d'idees i procediments, els ha permès sempre trobar en el partit conservador certa simpatia indefinida; i quan aquesta no ha s'gut suficient per a fer callar certs escrúpols d'espanyolisme, no han pas dubtat en acudir a l'emboscada, amenaçant, arma al braç, i segurs de l'efecte, als esperits febles, en les situacions consevadores Així els regionalistes han pogut formar part de la majoria de situacions conservadores que s'han vingut succeïnt en aquests últims anys

La formació del Gabinet de concentració lliberal sembrà el pànic en les hosts d'en Cambó, davant la temensa que el nou Govern pogués donar-los la batalla, foragitant-los de gairebé tots els districtes de Catalunya; no obstant, tot fa pensar que l'actual Govern no vol rompre radicalment amb els regionalistes, inclinant-se pel cantó d'una política de relativa benevolença; i també ho fa pensar el fet de que el «leader» practiqui a Madrid certes gestions, bon xic dubtoses i que ens atreviríem a qualificar d'avinensa o pacte, puix els regionalistes, donant-se compte exacte de la seva falsa situació, es veu que estan disposats a tractar amb el Govern per a salvar la ficció d'un poder que s'els escapa de les mans.

Tots els coneixedors de la qüestió electoral de Catalunya s'ben perfectament que amb la opoició del Govern els se'ia molt difícil, als regionalistes, aixecar triomfants mitja dotzena de candidats.

Fins en aquells districtes en que sembla més segur el triomf del candidat regionalista, si el Govern impedia certes coaccions i actes en blanc, triomfarien segurament altres candidats enfront de la candidatura de la Lliga. Així, seria impossible el triomf del senyor Ventosa i Calvell per Santa Coloma de Farnés, sense les actes de San Feliu de Buxalleu; Massanés, Riells, Viladrau i Espinelves, que ofeguen les majories liberals de Blanes, Tossa, Vidreras, Hostalrich i Sils.

En la província de Barcelona hi ha majories enfront de la Lliga, en els districtes de Sant Feliu del Llobregat, Vilanova i Geltrú i Manresa, que detenten avui els regionalistes per complacències i febleses dels Governos de Madrid.

A Tarragona, ni en un sol districte hi tenen, els regionalistes, un verdader enraigament; i respecte al de Valls, que s'adjudicaren, ningú pot negar que és eminentment lliberal i contrari a la política de la plaça de la Cucurulla.

Ben poc propicia és també als regionalistes la província de Llèida. L'Aunós triomfa a Solsona, degut a la corrupció electoral. El

mateix Rodés no resistiria l'embestida sèria d'un candidat popular que complés, no direm amb l'apoi del Govern, sinó ni sisquera amb una imparcialitat ben imposada.

Si el govern tingués el bon acert de retirar la protecció als candidats lliguers, serien moltes les candidatures lliberals i d'esquerra que obtindrien l'acta, quedant així esfumat el fantasma regionalista, que, per la seva significació «oportunista» i donada a totes les concupiscències del «arrivisme» no serà jamai l'expressió honrada i sincera de nostra Catalunya.

No parlem dels demés districtes, d'on han sigut foragitats els falsos redemptors de Catalunya, i d'altres en que jamai n'han ostentat la representació; i pel que fa referència al nostre de Granollers, tenim la completa seguretat de que la Lliga ja el té eliminat en el llibre de les seves «conquestes», i esborrat amb llàpiz vermell...

I si no ho ha fet, caldrà fer-ho ben aviat.

POL II

Sobre l'ús de l'idioma català

El què en diu un periòdic "madrileño"

Fa pocs dies, «El Debate», diari ben conegut per les seves campanyes en defensa del senyor Cambó, del qual n'és propietari, en referir-se als casos dels bisbes de Tortosa i Vich, lamentà, respecte el primer, l'actitud en la qual es col·locaren «La Publicitat», «La Veu de Catalunya» i la Mancomunitat.

I, en parlar del cas concret del bisbe de Vich, ho fa de la següent manera:

«Otro caso también conocido es el del señor obispo de Vich, a quien la Unión Jurídica Catalana demandó impertinentes explicaciones bien que envueltas en términos corteses, por ciertas medidas relacionadas con el uso del catalán en los actos corporativos del Seminario.

No vamos a comentar estos hechos porque no hace falta ciertamente.

Nunca hemos negado la facultad legítima de usar el dulce idioma nativo, pero hay que pensar que tal derecho, como todos, no puede suponerse sin límites y en pugna con otros derechos, superiores.

La Iglesia siempre ha prestado benévola acogida y protección a las lenguas vulgares, por que, atenta sobre todo, a la difusión de la fe, ha visto en ellas el vehículo necesario e indispensable de la propaganda.

Que tal espíritu continúa inspirándola lo demuestra esta misma diócesis de Tortosa, en que es frecuente la predicación en catalán y valenciano y en donde se han hecho múltiples ediciones catalanas del catecismo por iniciativa del mismo prelado ahora combatido.